

Børne Blad

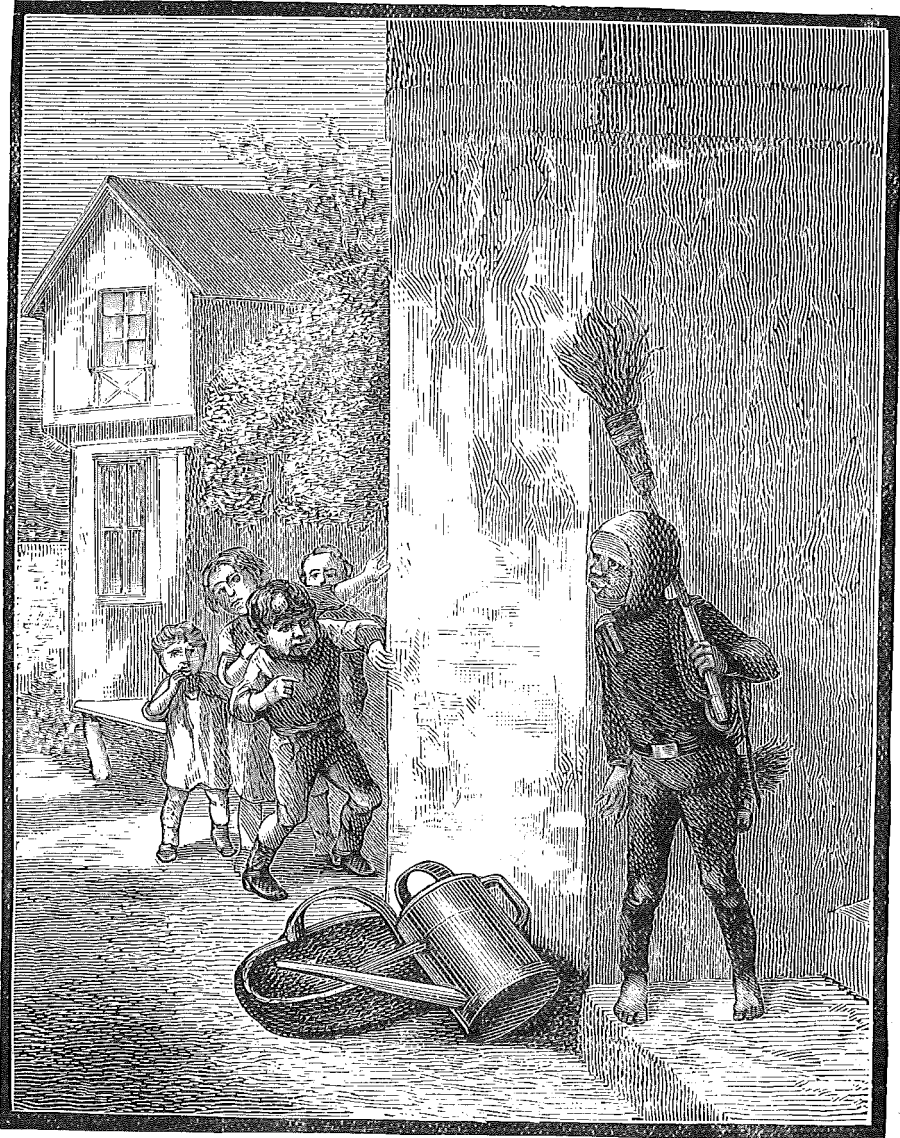

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 24.

12te juni 1892.

18de aarg.

Feierguten.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstid. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. levers det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Et Nordge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibehistoriske spørgsmål.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stebernes beliggenhed, se forrest bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

102.

Hvilken befaling havde Jesus givet apostlene før sin himmelfart? Hvorved skulde de gjøre alle folk til disciple? Gik apostlene straks ud i al verden og prædikede evangeliet? For hvem prædikede de blot i begyndelsen? Hvorfor prædikede de ikke ogsaa for hedningerne?

Hvem var den første, som forkyndte evangeliet for hedningerne? Hvorledes viste Herren ham, at ogsaa hedningerne havde adgang til Guds rige? Hvor var Peter, da han havde dette syn? Hvad saa han? Hvad var der i dugen? Hvad blev der sagt til ham? Hvem var det, som saaledes talte til Peter? Hvad svarede Peter? Hvorfor vilde han altsaa ikke spise? Var ikke dette ret svaret af Peter? Hvorfor ikke? Hvad svarede røsten ham igjen? Hvor ofte stede dette? Hvor blev der saa af dugen?

Forstod Peter betydningen af det syn, han havde haft? Men fik han ikke snart vide, hvad meningen var? Hvorledes fik han vide det? Hvad hed den mand, som havde sendt bud efter Peter? Var Kornelius en jøde? Hvad var altsaa Guds mening med det syn, han havde ladet Peter saa? Skjønte Peter dette nu? Hvad gjorde han nemlig? Og hvad gjorde han, da han kom ned til Kornelius's hus? Hvilket under var det, som stede, medens Peter prædikede? Hvad vil det sige, at den Helligaand saldt paa alle, som hørte ordet? Hvad vilde Gud give tilkjende ved denne begivenhed? Hvad sagde Peter nu? Blev disse hedninger ogsaa døpte?

Hvad syntes menigheden i Jerusalem om det, som Peter havde gjort? Hvad sagde de? Hvad menes med, at Gud har givet hedningerne omvendelse til livet? Hvilket liv er det altsaa, vi kommer i besiddelse af, naar vi bliver omvendte?

Den reddede slavegut.

(Fortættelse.)

Rodrigo maatte selvsølgelig føle sig en del urolig ved tanken paa et muligt overfald af seminolerne. Men han havde vanskeligt for at forstaa det hele. Han havde aldrig gjort noget, som kunde oppvække deres had, saavidt han vidste; han havde stadig holdt sig borte fra deres landomraade. Smid- lertid vidste han fra tidligere tider, at indianerne saa altfor let gav alle hvide skylden for, hvad en havde gjort, og hvem kunde vide, om ikke Alberto og kansle ogsaa andre havde begaaet voldsomheder mod seminolerne? En eneste handling vilde være tilstrækkelig til at vække de vilde af deres ro, paany bringe deres had til at blusse op og faa dem til at glemme, at seminolernes fædre havde røget fredspiben med de nuværende plantageeieres fædre. Og saa vilde den grusomme forfølgelseskrig atter begynde med alle dens afseligheder.

Men hvor stor hans uro var, saa var hans had til den gamle alligator ikke mindre. Den havde jo sønderrevet hans fjære Tarix; om denne var kastet ud til den eller ikke, var ham for det første ligegyldigt i saa henseende. Og snart skulde der atter hænde noget, som end mere bragte hans brede til at blusse op.

Blot nogle faa dage efter Tarix's død sad Rodrigo nemlig sammen med sin hustru og pater Ambrosio udenfor huset. Frokosten var forbi, og de to herrer røgte sine cigarer, som var tilberedt af den dustende virginiatobak. De samtalede om, hvad der var hændt, og om paa hvilken maade man bedst skulde møde et angreb fra indianerne. Da hørtes pludselig en heft snøstende og i fuld gallop at nærme sig.

Det var Antonio, som vogtede Rodrigos talrige hornbæg ude paa de store fletter. Da han var naaet frem til huset, sprang

han af den dampende hest, bandt den til et træ og skyndte sig hen til sin herre.

„Hvad er paa færde, Antonio?“ raabte Rodrigo til hunden.

Denne var imidlertid saa forpusten, at han havde vanskeligt for at tale.

„Sæt dig, min brave Antonio“, sagde Rodrigo, „og samle dig, saa du kan saa sagt, hvad du vil.“

Endelig kunde han fortælle. I den forløbne nat var der pludselig bleven hørt en del lyd i nærheden af hjorden; det var, som om flere jaguarer skulde være i nærmeste omegn. Hundene var bleven yderst urolige; men Antonio havde ikke villet slippe dem løs, da han var ræd for, at de skulde blive sønderrevne. Han affyrede flere gange sit gevær; men den uhyggelige lyd lod sig fremdeles høre og kom stadig nærmere. Til sidst tog kvæget ud og styrtede i bild uorden ud paa stetten. Da det til sidst ud paa morgentanten var lykkedes atter at saa samlet hjorden, manglede ti af de peneste dyr. Men det havde været umuligt at opdage spor af nogen jaguar.

„Det maa have været seminolerne“, sagde han til sidst. „Jeg fandt deres spor. De har benyttet sig af denne list for desto lettere at komme i besiddelse af sit bytte.“

Rodrigo følte sig alt andet end vel tilmode ved dette budskab. Saa var det allsaa alligevel sandt, hvad mulatten havde sagt, at seminolerne atter tænkte paa at optage de gamle fiendtligheder. Dette var meget alvorlige efterretninger. Først maatte man imidlertid saa fuld vished om sagen, forat man derpaa kunde underrette alle halvøens plantageiere og tage fælles forholdsregler. Rodrigo lod mulatten hente og fortalte ham det budskab, han netop havde faaet.

„Gjør dig straks særdig, Pedrillo“, sagde han derpaa, „og tag med dig nogle negre, som er særlig flinke til at finde spor. Vi maa undersøge, i hvad retning det røvede kvæg er ført for at saa rede paa fiendens Opholdssted.“

„Hvis I vil tillade mig at sige min mening“, svarede mulatten, „saa vil det vistnok ingen fordel være at tage flere negre med. I kjender deres snafkesalighed, og hvor umuligt det er at saa dem til at tie stille. Og i dette tilfælde gjælder det at vække saa liden opsigt som muligt. Tillad mig derfor blot at tage med en flink neger, og det er umuligt andet, end at sporene maa være at finde.“

Rodrigo indsaa det rigtige heri og sagde: „Ja jeg giver dig frie hænder til at vælge den neger, som du helst vil have med.“

„Ingen“, sagde Pedrillo, „viste sig at have et stærkere blik end Paddy, dengang det gjaldt at efterspore Tariks mordere.“

„Ja, jeg tror, du har ret“, var Rodrigos svar, „og skynd dig afsted, førend solen kommer høiest paa himmelen.“

Mulatten ilede afsted.

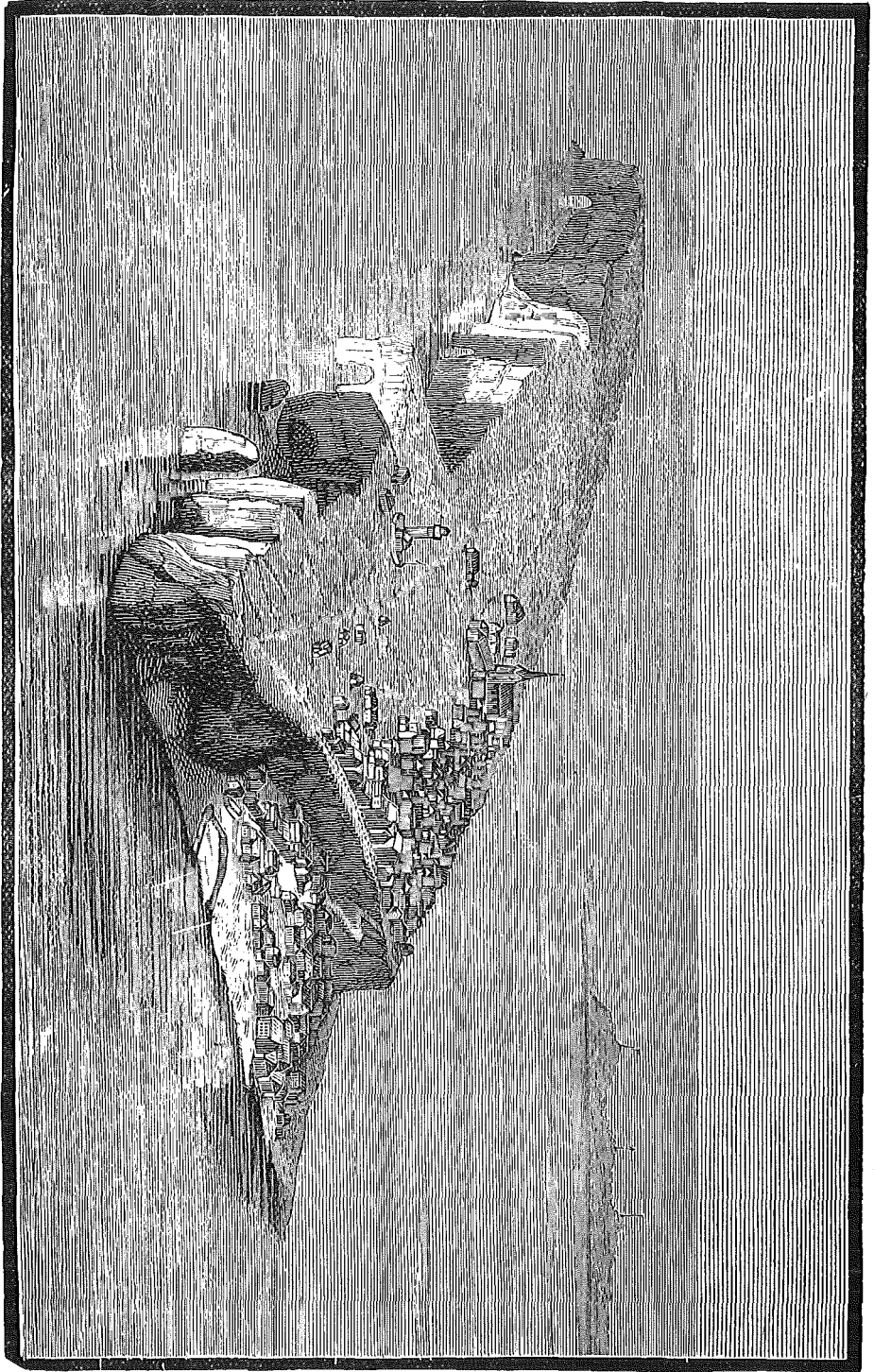
Paddy blev forstræffet, da han fik høre, at han skulde være med Pedrillo og søge efter røvernes spor; men han føiede sig alligevel lydlig efter sin herres befaling og gik sammen med Pedrillo ned til flodbredden, hvor man havde en baad liggende. Det var en let kano, saadan som indianerne pleiede at bruge.

Rodrigo sad stum og i alt andet end glade betragtninger udenfor sit hus. Ogsaa Donna Rosa og pater Ambrosio holdt sig taus; af og til kunde de drage et stille suk. De sidste begivenheder havde nedstemt dem alle, og frygten for et overfald af seminolerne vilde ikke bort fra deres sjæl.

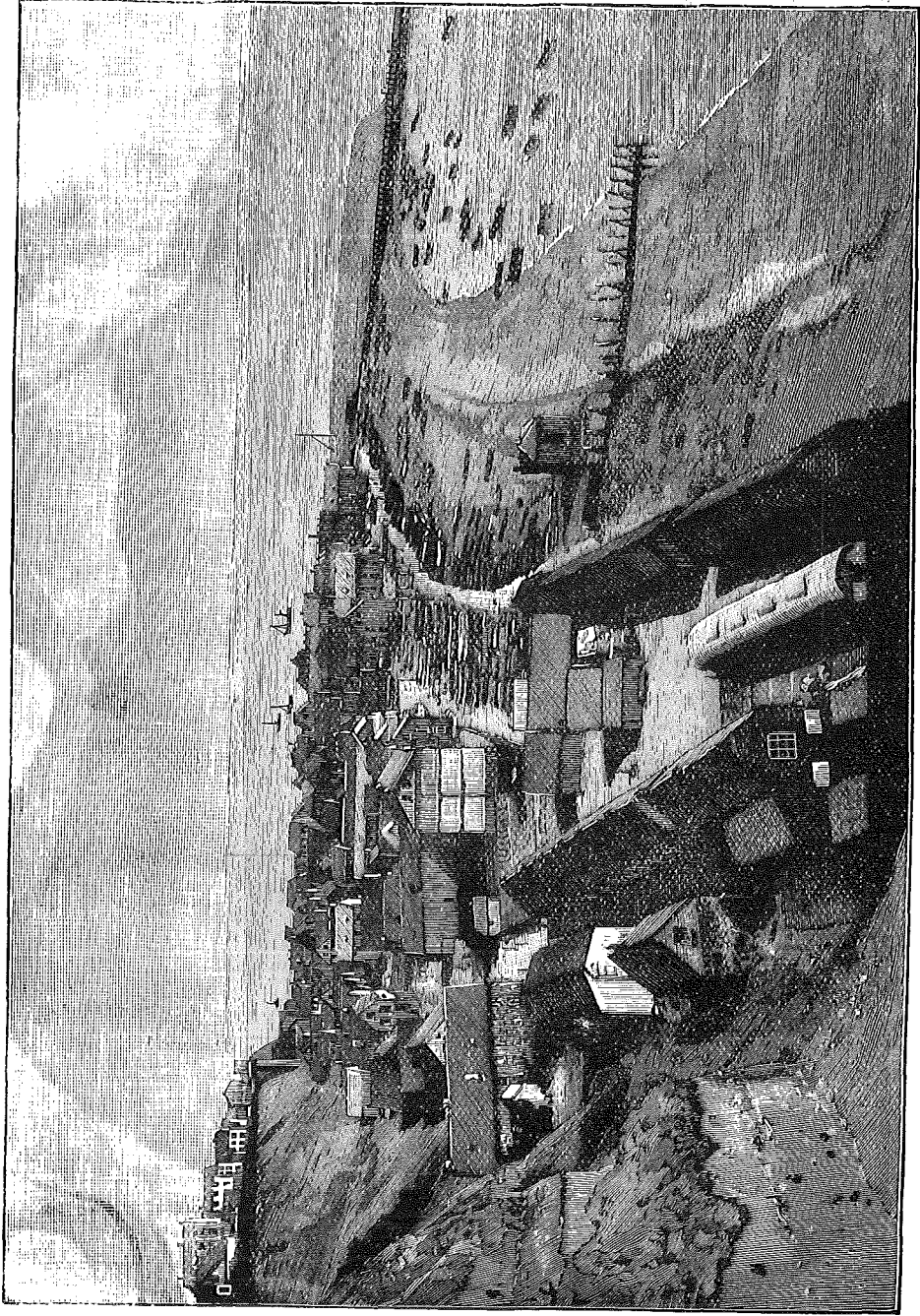
Paddy og Pedrillo havde blot en ganske kort stund været borte, og deres herre sad endnu og fulgte dem med tanker, da pludselig mulatten aandeløs kom styrtende henimod huset med alle tegn paa den dybeste skræk og forfærdelse.

„Herre en ny, skrækkelig ulykke!“ raabte han.

Alle for forfærdede op. Og uden at give sig tid til at puste ud fortalte Pedrillo, hvorledes de var roet opover floden for at komme

Selgoland.

Parti fra Helsingland.

i nærheden af det badested, som seminolerne maatte have benyttet. Paddy havde siddet i forenden af kanoen for at holde øie med alligatorerne og havde som vaaben medtaget en klubbe, som laa ved siden af ham. Jagen af uhyrerne havde imidlertid ladet sig se.

Da stødte pludselig kanoen mod en træstamme, som den opsvulmede flod havde ført med sig. Stødet var saa heftigt, at Paddy, som havde reist sig for med en skage at skybe stammen tilside, faldt baglængs overbord og ud i floden. I samme øieblik udstødte han et frygteligt skrig. „Den gamle alligator!“ skreg han, og før det var muligt at komme ham tilhjulps, havde det stygge dyr revet ham med sig i dybet. Vandet rundt omkring farvedes straks efter rødt og viste, hvilken skjæbne den stakkels Paddy havde faaet.

„Herre“, tilspøiede Pedrillo, „bed mig ikke om endnu engang at ro over floden. Strækken har aldeles lammet mine lemmer; idag kan jeg ikke mere.“

Rodrigo stod der aldeles maalløs, Donna Rosa brast i en heftig hullen, og pater Ambrosio foldede sine hænder til en from bøn for den stakkels Paddys sjæl.

„Er det Herrens mening at forberede os paa det værste?“ sagde Rodrigo stille for sig selv. Alle taug, og mulatten før med haanden over øinene, som om han vilde tørre bort en taare. Dette var nok til, at man troede paa hans sorg over den brave Paddy's død og til at stemme Rodrigo, som med et halvt blik havde fulgt hans bevægelse, venligere mod ham.

Pludselig syntes noget overordentligt at foregaa med Rodrigo. Han reiste sig og greb med haanden om sin dofs, som hang ved hans side, idet han udbrød:

„Men saa skal ogsaa din time endelig engang komme, din gamle alligator, selv om jeg ikke paa tre uger skal faa middagsro. To dyrebare væsener har den slugt. Den skal dø for min haand. Gaa Pedrillo og sørg for at skaffe lokkemad!“ (Fortsættes.)

Gud elsker os.

Vi lever i en verden, hvor der er fuldt op af sorg, nød og modgang, og saa eller ingen skaanes for at føle libets tryk enten før eller senere, og enten paa den ene eller den anden maade. Hvor trøsteligt er det da ikke for os at vide, at vi har en fader, som siger til os: „Ser til himmelens fugle; de saar ikke, høster ikke og santer ikke i lader, og eders himmelske fader føder dem; er I ikke meget mere end de?“ Ja, skulde han, som saaledes sørger for de umælende, ikke langt mere tage sig af menneskebørnene, hans ypperste skabning? Jo, hans hjerte banker af kjærlighed til os faldne mennesker, og hans lyst og længsel er, at vi vilde komme til ham i hans søns, Jesu Kristi navn. Og Jesus har sagt, at vi skal faa alt, hvad vi beder faderen om i det samme navn. Gud har medyndt med os, og vi kan trygt henfly til ham med al vor klage. Men vi maa komme til ham som de ydmyge og smaa, som fattige i aanden, og da skal vi faa hans herlighed at smage. Og vi maa tillidsfuldt gaa til ham i bønnen. Vi maa ikke bede som en gammel kone, der sagde: „Ja, jeg kan jo gjerne bede til Gud, men det hjælper ikke.“ Saadan bøn bliver ikke hørt i himmelen. Nei, vi maa bede som en liden pige gjorde. Hendes far skulde i frig; de stod tilbage med husleien, og da manden var reist, kom verten for at kræve, og da konen ikke kunde udrede pengene, bød han hende flytte ud. Da han var gaaet, brast moderen i graad, men den lille pige git ind i et andet værelse og bad Vorherre om at hjælpe dem i deres nød. Hun forstod, at det er i enrum, vi bedst kan udøse vort hjerte for Gud. Barnet bad saaledes: „Kjære Vorherre! Du ser, at min mor er saa sørgmodig, fordi vi skal flytte ud. Hjælp os til, at vi kan faa lov at blive, hvor vi er, eller ogsaa faa et andet hus at bo i.“ Den lille pige reiste sig fortrøstningsfuld til Gud

og gik ind til sin mor og sagde: „Nu maa du ikke græde, mor, for nu har jeg bedet Vorherre om at give os husly.“ Og barnets tillid til Gud blev ikke tilskamme. I det berten gik bort, slog den tanke ham, at det var jo dog alligevel synd at jage den stakkels kone ud, og han gik saa tilbage til konen og gav hende lov til at blive boende, indtil manden vendte hjem fra krigen.

Se, kunde vi bede som hin lille pige, da skulde vi stue Guds herlighed rundt omkring og erfare, at vi har en Gud, som hører bønner. Og hvor ilde er det ikke af os at tvile paa vor himmelske faders redebønhed til at hjælpe os, naar han har gjort det for at frelse os: sendt sin elskelige søn til at lide haan, spot, mishandling og kvalfuld død paa korset. Det var lønnen for hans kjærlighed.

Ikke en af dem er glemt af Gud.

Under denne overskrift læses følgende lille fortælling i et amerikansk blad:

En meget kold morgen ved juletid gik en fattig kone ned til søen for at hente vand fra en ophuggen vaage. Hendes hjerte var tynget af svære bekymringer. I mange aar havde hun kjendt og elsket Gud som sin fader og frelser, men nu forekom han hende haard og grusom. Der var indtruffet begivenheder, hvori hun syntes at se tydelige beviser paa, at han havde forladt hende, og hun gik derfor sin gang med tungt hjerte.

Da hun kom ned til bredden af søen, saa hun, at der sad en liden spurv nær kanten af vaagen; hun blev meget forbauset over, at den ikke fløj op, da hun nærmede sig, men da hun bøjede sig ned for at opdage aarsagen hertil, saa hun, at dens smaa bryststjær var frosne fast i isen. Formodentlig havde den, da den vilde drikke af det omkring vaagen spildte vand, dypet sine fjær deri, og de var øjeblikkelig frosne fast

og havde saaledes fængslet den stakkars lille fugl.

Barsoomt løsnede hun spurven, tog den mellem sine hænder og opvarmede den ved at aande paa den. Efter nogle minutters forløb aabnede hun hænderne, og med en glad kvinden svang fuglen sig op i luften.

Medens hun stod og saa efter den lille spurv, mindedes hun ordene i den hellige skrift: „Ikke en af dem falder til jorden uden eders faders vilje“; og saa atter: „I er mere værd end mange spurve.“ Og som taagen svinder for solen, saaledes veg de tunge sorgens stjr fra hendes sind. Hun kunde atter tro, at Herren var nær, at han havde omsorg for hende, at han var hendes Gud og fader og ledede hende paa den vei, hun skulde gaa. Den lille spurv, som hun i rette tid fik frelst fra en sikker død, blev i Guds haand et middel til at aabne hendes øine. Hun var jo dog mere værd end mange spurve, og nu havde hun seet, hvorledes ikke en af dem var glemt af Gud.

Veien til himmelen.

In liden gut gik en dag med en bog under armen bortover gaden, da en herre kom ham i møde og sagde: „Kan du vise mig veien til banegaarden?“

„Ja, min herre“, svarede gutten venlig; „jeg kan ogsaa vise Dem veien til himmelen?“

Herren saa forundret paa ham og sagde: „Godt, min søn, jeg ønsker ogsaa gjerne at vide begge veie!“

„Gaa kun lige frem, min herre, uden at bøje om noget som helst hjørne, saa kommer De til stationen; og“, tilføiede han smilende, idet han saa herren op i ansigtet, „Jesús siger: Jeg er veien og sandheden og livet. Han er den eneste vei til himmelen, min herre.“

Helgoland.

(Med to billeder.)

Helgoland var for to aar siden meget paa tale; den lille ø har vel aldrig nogensinde formaaet saaledes at henlede verdens opmærksomhed paa sig som da. Grunden hertil var, at England dengang afstod øen til Tyskland efter at have eiet den i noget over 80 aar. Engelsemændene havde taget den fra Danmark i krigsaarene i vort aarhundredes begyndelse. Tidligere havde den dels tilhørt Danmark og dels Tyskland.

Helgoland ligger nogle mil ude i havet udenfor Elbens munding. Den er er liden klippeø, blot 1600 meter lang og 500 meter bred og har 2000 indbyggere af tysk herkomst. Om sommeren har dog øen langt flere beboere, idet en masse badegjester hvert aar søger derhen.

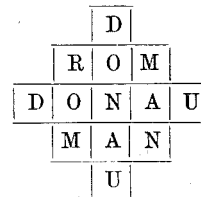
Som badested har den derfor en væsentlig næringskilde; forøvrigt ernærer dens beboere sig som fiskere, sømænd og lodse; bestjendt er den helgolandske hummer. Agerbrug nytter ikke paa den lidet frugtbare ø; potetes dyrkes der, dog en del af. Kvægavl er ogsaa ubetydelig. Alligevel findes der lidet fattigdom der, da dens beboere lever

saarvelig og nøisomt. Fisk og poteter er den væsentlige føde.

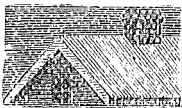
Trær er der meget faa af paa øen, da der er saar stormfuldt og veirhaardt der; stormen kan undertiden tage sliq, at det er omtrent umuligt at gaa. Mest lunt ligger det saakaldte „Unterland“ som sees paa vort ene billede; det er øens forretningsstrøg; her bor dens kjøbmænd, og her er ordentlige gader. Herfra fører en bekvem trappe med 188 trin op til „Oberland“ — saaledes kaldes den høislette, som udgjør den største del af øen, og som for det meste styrter brat ned mod søen, saa den paa de fleste steder er ubestigelig.

Endnu skal blot tilføies: Trods den ensomme beliggenhed og trods øens ufrugtbarhed er Helgolands indbyggere bejendte for sin store hjærlighed til sit hjem; de elsker sin ø som intet andet folk sin fædrenejord.

Opløsning paa dobbelt diamantgaade i nr. 22.

Billedgaade.

91

1

